

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, bytem T., K. 102/15, zastoupený Mgr. Markétou Vítovou, advokátkou, ev. č. 08932, se sídlem v Praze 4, ul. 5. května 1050/66, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finanční ředitelství ze dne 6.5.2015, č. j. 13883/15/5200-10421-707161,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 4 (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 7.10.2014, č. j. 5823953/14/2004-24801-106772, jímž byla zamítnuta stížnost žalobce, tehdy poplatníka, na postup plátce daně ze dne 26.8.2014, který z přiznaného výluhového příspěvku žalobci srážel daň ve výši 15%.

Žalobou napadá žalobce uvedené rozhodnutí žalovaného a navrhuje, aby ho soud zrušil.

V žalobním návrhu žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho práva garantovaná usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), a to jednak na rovné zacházení podle čl. 1 Listiny, a jednak na ochranu vlastnického práva podle čl. 11 Listiny, tím, že jemu vyplácený výsluhový příspěvek, ačkoli ten má charakter dávky sociálního zabezpečení a svým účelem a významem je plně

srovnatelný s důchodem, je nezákonně daněn 15% srážkovou daní v rozporu s § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Na podporu svých tvrzení poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2014, č. j. 21 Cdo 1513/2013-41.

Porušení čl. 1 Listiny shledává v tom, že dvě dávky téhož charakteru, kterými jsou pravidelně vyplácený důchod (měl zřejmě na mysli starobní důchod – pozn. soudu) a výsluhový příspěvek, zákonodárce podřídil dvojímu režimu zdanění. Důchod daní až od částky převyšující ročně 36-ti násobek minimální mzdy, zatímco výsluhový příspěvek daní v plném rozsahu bez ohledu na jeho roční výši, čímž jednoznačně nerovně zachází s poživateli výsluhového příspěvku. Výkladem sporného ustanovení čl. 4 zákona o daních z příjmů za užití čl. 10 téhož zákona by bylo možno výsluhový příspěvek, jako dávku mající charakter pravidelně vypláceného důchodu, zdanit v souladu s podmínkami stanovenými čl. 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů, čímž by nerovnost mohl odstranit (zřejmě měl žalobce v této pasáži na mysli paragrafy, nikoli články – pozn. soudu).

Porušení čl. 11 Listiny spočívá v tom, že jeho majetek je každý měsíc krácen o částku odpovídající 15 % vypláceného výsluhového příspěvku, ačkoli při aplikaci § 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů by ke zdanění výsluhového příspěvku nedocházelo, čímž mu byla porušena ochrana vlastnického práva.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25.6.2015 navrhuje zamítnutí žaloby, k meritu věci poukázal na to, že výsluhový příspěvek je výsluhovým nárokem podle části jedenácté zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění (dále jen „služební zákon“). Řízení o jeho přiznání, výši a výplatě příslušníkům bezpečnostních sborů je vedeno podle tohoto služebního zákona, nikoli podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. To je důvod, proč tento výsluhový příspěvek nelze podřadit pod příjem uvedený v § 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů. Podle § 10 odst. 9 písm. a) zákona o daních z příjmů jsou ostatními příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, vždy výsluhový příspěvek a odbytné u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů. Tímto zvláštním právním předpisem je také zde zmiňovaný služební zákon. Zákon o daních z příjmů řadil vždy výsluhové náležitosti vojáků a výsluhové nároky příslušníků bezpečnostních sborů mezi příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů. Právě proto, že byly předmětem daně z příjmů, upravoval zákon dříve ve znění účinném do 31.12.2010 výslovně jejich osvobození. Zákonem č. 346/2010 Sb. zákonodárce dřívější osvobození výsluhových náležitostí a nároků zrušil a podrobil je s účinností od 1. ledna 2011 režimu srážkové daně. Z ustanovení § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů je zřejmé, že výsluhový příspěvek podle zvláštních právních předpisů podléhá zdanění zvláštní sazbou daně z příjmů, která činí 15%. Proto argumentace žalobce odkazem na osvobození příjmů uvedených v § 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů není správná, když z právních norem obsažených v zákoně o daních z příjmů jako speciální právní úpravy týkající se výsluhových příspěvků vyplývá, že tento druh příjmu podléhá zdanění a není již od daně z příjmů osvobozen. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2014, č. j. 21 Cdo 1513/2013-41, na které poukázal žalobce ještě v odvolacím řízení, ale nevyplývá, že výsluhový příspěvek je dávkou sociálního zabezpečení. Nejvyšší soud označil výsluhový příspěvek svou povahou jako dávku sociálního zabezpečení, neboť jeho přiznání je ovlivněno sociálními důvody.

Žalovaný neguje, že by napadeným rozhodnutím zasáhl žalobci do jeho základních práv garantovaných Listinou, nýbrž při zdanění výsluhového příspěvku postupoval plátce daně zcela v souladu se zákonem. Ani Ústavním soudem žádná protiústavní právní úprava zdanění výsluhových příspěvků nebyla shledána, ten proto žádné normy nezrušil a nadále jsou účinné, jimi se musí řídit plátcí daně, poplatníci i správci daně. Ustanovení § 4 *zákona o*

daních z příjmů není „sporné“, jak namítá žalobce, výsluhový příspěvek nemohl podle tohoto ustanovení zdanit, protože se nejedná o příjem získaný ve formě dávky důchodového pojištění podle zákona upravujícího důchodové pojištění. V případě výsluhového příspěvku jde o zvláštní příjem podle zvláštního právního předpisu, nikoli podle zákona o důchodovém pojištění. Žalovaný odkazuje na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se otázkou zdanění výsluhového příspěvku také zabývá a podrobně ji cituje.

V replice žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2014, sp. zn. 21Cdo 2089/2013. Má za nepodstatné, že citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu se povahou výsluhového příspěvku nezabývala v souvislosti s jeho zdaněním, protože pokud označuje Nejvyšší soud výsluhový příspěvek za dávku, která má povahu dávky sociálního zabezpečení, pak povaha dávky se nezmění jen proto, že předmětem případného sporu projednávaného Nejvyšším soudem bude její zdanění. Konstatuje, že pro posouzení ústavnosti zdanění je nerozhodné, jakým právním předpisem je vyplácení upraveno, nýbrž jaký je faktický charakter této dávky sociálního zabezpečení svým účelem a významem plně srovnatelné s důchodem a opětovně poukazuje na § 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů. Je třeba na něj nahlížet jako na dávku sociálního zabezpečení, Česká republika a její zákonodárci jsou proto povinni respektovat zásadu rovného zacházení vyjádřenou v čl. 1 Listiny, nejsou proto rozhodné důvody, které zákonodárce vedly ke dvojímu režimu zdanění dávek téhož charakteru. Poukazuje na to, že sám žalovaný uvádí, že nezdanění výsluhových příspěvků bylo „nesystémovou daňovou výhodou“. Znamená to nesystémové zvýhodnění poživatelů důchodů oproti poživatelům výsluhového příspěvku, opakuje, že výsluhový příspěvek je daněn bez ohledu na jeho výši a další příjmy poživatele tohoto příspěvku, přitom důchody jsou předmětem zdanění až od částky převyšující ročně 36násobek minimální mzdy. Shledává, že „systémovost“ (ne)zdanění výsluhových příspěvků byla i samotným zákonodárcem posuzována ve vztahu k důchodům a penzím, ten o totožnosti charakteru dávek v podobě výsluhového příspěvku a důchodu tak neměl sebemenší pochybnost. „Protiústavnost“ spatřuje v tom, že „zákonodárce při odnětí „nesystémové výhody“ vytvořil „nesystémovou výhodu novou“, již zvýhodnil skupinu obyvatel požívající starobní (a jiné) důchody oproti poživatelům výsluhových příspěvků.

Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Při svém rozhodování byl povinen vycházet ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud shledal, že žaloba není důvodná, a posoudil věc takto:

Podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona o daních z příjmů ve znění platném a účinném do 31.12.2010 od daně byly osvobozeny „výsluhové náležitosti a přídavek na bydlení u vojáků z povolání a výsluhové nároky u příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů“. Zákonem č. 346/2010 Sb., bylo s účinností od 1.1.2011 ustanovení tohoto písmene změněno tak, že z něj byly vypuštěny výsluhové náležitosti a výsluhové nároky u příslušníků bezpečnostních sborů. Oproti tomu byl zákon o daních z příjmů nově doplněn v ustanovení § 36 odst. 2 o ustanovení písm. v), které zní: „Zvláštní sazba daně z příjmů pro poplatníky

uvedené v § 2 a 17, pokud není v odstavci 1 nebo 9 stanoveno jinak, činí 15 %, a to z odchodného, výsluhového příspěvku a odbytného u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů“.

Podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o daních z příjmů v rozhodném znění od daně se osvobozuje „příjem získaný ve formě dávky nebo služby z nemocenského pojištění, důchodového pojištění podle zákona upravujícího důchodové pojištění, peněžní pomoci obětem trestné činnosti podle zákona upravujícího poskytnutí peněžní pomoci obětem trestné činnosti, sociálního zabezpečení, plnění z uplatnění nástrojů státní politiky zaměstnanosti a veřejného zdravotního pojištění, plnění z pojistné smlouvy o pojištění důchodu podle zákona upravujícího důchodové spoření a plnění ze zahraničního povinného pojištění stejného druhu; jde-li však o příjem ve formě pravidelně vypláceného důchodu nebo penze, je od daně osvobozena z úhrnu takových příjmů nejvýše částka ve výši 36násobku minimální mzdy, která je platná k 1. lednu kalendářního roku, za zdaňovací období, do níž se však nezahrnuje výše příplatku nebo příspěvku k důchodu podle jiných právních předpisů“.

Podle § 10 odst. 9 písm. a) zákona o daních z příjmů v rozhodném znění „Ostatními příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, jsou vždy výsluhový příspěvek a odbytné u vojáků z povolání a příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 26.8.2014 podal na Finanční úřad územnímu pracovišti pro Prahu 4 stížnost na postup plátce daně, kterým je Policie ČR, že mu vyplácí výsluhový příspěvek sražený o 15% daň, ačkoli podle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.3.2014, č. j. 21 Cdo 1513/2013-41, je výsluhový příspěvek dávkou sociálního zabezpečení a nelze jej považovat za součást odměny za práci.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 4, ze dne 7.10.2014, č. j. 5823953/14/2004-24801-106772, byla stížnost žalobce zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.

V napadeném rozhodnutí ze dne 6.5.2015, č. j. 13883/15/5200-10421-707161, žalovaný rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil a odvolání žalobce zamítl, ztotožnil se s odůvodněním správce daně. Vysvětluje, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2014, č. j. 21 Cdo 1513/2013-41, kterým žalobce svoji stížnost podpořil, bylo rozhodnuto o dovolání odvolatele proti usnesení Městského soudu v Praze ve věci výplaty výsluhového příspěvku za měsíce leden až duben 2011, v něm se Nejvyšší soud oprávněností zdanění výsluhového příspěvku odvolatele nezabýval, protože odvolatel v tamní projednávané věci nepochyboval o správnosti daně sražené plátcem daně z jeho výsluhového příspěvku, domáhal se nároku na vyplacení celé výše výsluhového příspěvku, k čemuž se plátce daně zavázal ve svých rozhodnutích. Otázku zdanění výsluhových příspěvků Nejvyšší soud nerozhodl a ani rozhodnout nemohl, tuto otázku totiž ani neprojednával. Z tohoto důvodu nelze akceptovat názor žalobce uvedený v odvolání, k němuž žalovaný citoval příslušnou pasáž z uvedeného usnesení Nejvyššího soudu. Doplnil, že výsluhový příspěvek je výsluhovým nárokem z jedenácté části služebního zákona a řízení o jeho přiznání, výši a výplatě se podle tohoto zákona i posuzuje, nikoli podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, protože není dávkou sociálního zabezpečení. Je příjmem podle § 10 odst. 9 písm. a) zákona o daních z příjmů, jeho zdanění nelze považovat za nezákonné a neústavní, nýbrž je ostatním příjmem, při kterém dochází ke zvýšení majetku podle zvláštních právních předpisů, na které odkazuje. Zákonem č. 346/2010 Sb., kterým se mění i zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, byla s účinností od 1.1.2011 odstraněna

výjimka, podle níž výsluhový příspěvek nepodléhal zdanění daně z příjmů. Od tohoto data podléhá zdanění daně z příjmů vybírané srážkou 15% podle zvláštní sazby daně ve smyslu § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů. Srážku daně je podle § 38d zákona o daních z příjmů povinen provést plátcе daně při výplatě, či poukázání, nebo připsání úhrady ve prospěch poplatníka výsluhového příspěvku a tuto sraženou daň je plátcе daně povinen odvést místně příslušnému správci daně do konce kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém byl povinen srážku provést. V projednávaném případě má jako orgán příslušný k výplatě výsluhového příspěvku zákonnou povinnost provést srážku daně Ministerstvo vnitra, odbor sociálního zabezpečení. Poukázal na prvoinstanční rozhodnutí, s nímž se ztotožnil, k otázce ústavnosti citoval vyjádření správce daně, který v odůvodnění rozhodnutí o stížnosti uvedl: „nejsou-li Ústavním soudem jinak vymezeny hranice ústavnosti a zákonnosti, pak musí po plátcі daně i po poplatníkovi vyžadovat, aby postupovali zákonným způsobem. Správce daně tak musí po plátcі daně striktně vyžadovat srážení daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby ve výši 15 % z výsluhových příspěvků, resp. po poplatníkovi musí vyžadovat, aby takový postup plátcе daně strpěl“. Žalovaný odvolání považuje za nedůvodné.

Městský soud s ohledem na výše popsané skutečnosti neshledal důvodnou námitku žalobce, že provedené zdanění výsluhového příspěvku je nutno považovat za nezákonné a neústavní, neboť to neodpovídá ani právní úpravě, ani ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu a navazující Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Městský soud neshledal jediný důvod, proč by se právě v posuzované věci měl odchýlit od zcela ustálené judikatury.

Zákon o daních z příjmů vždy řadil výsluhové náležitosti mezi příjmy, které jsou předmětem daně z příjmů, původně však tyto příjmy od daně osvobodil, jak vyplývá z § 4 odst. 1 písm. o) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1.1.2000 do 31.12.2010. S účinností ode dne 1.1.2011 zákonem č. 346/2010 Sb., byl novelizován zákon o daních z příjmů tak, že bylo zrušeno daňové osvobození od výsluhového příspěvku, jež do té doby nepodléhal dani z příjmů podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona o daních z příjmů, ve znění do 31.12.2010. Od ledna 2011 podléhá výsluhový příspěvek příslušníků bezpečnostních sborů podle § 36 odst. 2 písm. v) zákona o daních z příjmů zdanění zvláštní sazbou daně, ve výši 15 %, srážkovou daní.

Daná problematika byla již mnohokrát dříve judikována, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č. j. 6 Ads 157/2009-90, ze dne 28.11.2012, č. j. 6 Ads 92/2012-35, v nichž bylo vysloveno, že starobní důchod a výsluhový příspěvek jsou dvě zcela odlišné dávky s odlišnými funkcemi. Zatímco výsluhový příspěvek slouží k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě jako příjem, který kompenzuje útrapy osobního charakteru z důvodu výkonu služby spojené s vysokým rizikem ohrožení života a fyzickou náročností, ale není to odměna za práci ani náhrada mzdy. *Oproti tomu* starobní důchod má nahradit ztrátu nebo omezení pracovního příjmu v důsledku dosažení věku, je realizací práva na přiměřené hmotné zabezpečení podle čl. 30 Listiny a odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 11.7.2007, č. j. 6 As 55/2006-96. V dalším svém rozsudku ze dne 29.4.2010, č. j. 3 Ads 121/2009-116, se Nejvyšší správní soud vyjádřil, že ...výsluhový příspěvek (resp. podle staré právní úpravy zákona č. 186/1992 Sb. i příspěvek za službu) vždy podřazoval pod věci služebního poměru. (...) Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se

jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.).(...)Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že se jedná o důchodovou dávku. Na svoji judikaturu navazuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu z aktuální doby, ze dne 10.2.2016, č. j. 6 As 122/2015-30, který zde popsane argumenty též shrnuje.

Zásah do vlastnických práv uvalením daně z nabytého majetku lze mít za protiústavní tehdy, pokud má konfiskační dopady. Daň nesmí majetkově poměry dotčeného subjektu změnit natolik, že by došlo ke zmaření samé podstaty majetku poplatníka (srov. nálezn ve věci sp. zn. Pl. US 3/02, vyhlášený pod č. 405/2002 Sb.), jak je uvedeno i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2015, č. j. 9 Afs 307/2014-38. V daném případě je 15% daň daní v obvyklé výši, jež je běžně ukládána u příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků, z podnikání, z kapitálového majetku, z pronájmu i z ostatních příjmů. Zdaněním výsluhového příspěvku nedošlo k ovlivnění porušení ochrany vlastnického práva.

K námitce nezákonnosti a rozporu s čl. 11 Listiny rozhodnutí lze poukázat na další ustálenou judikaturu, která daný postup vyhodnocuje jako zcela po právu, např. zmínovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2015, č. j. 9 Afs 307/2014-37, podle něhož „co do svého účelu představuje čl. 11 odst. 5 Listiny ústavně aprobované omezení vlastnického práva, které může být legitimně omezeno za účelem stanovení, vyměření a výběru daně (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 29/05, N 113/37 Sb NU 463). Skutečnost, že zákonodárce podrobil příjmy z výsluhových náležitostí srážkové dani, odpovídá jeho široké pravomoci. Zákonodárce má velkou diskreci v tom, jaký způsob zdanění zvolí, aby shromáždil finanční prostředky pro zabezpečování svých funkcí a politik, nicméně nesmí zasáhnout do vlastnických práv tak, aby se majetkové poměry dotčeného subjektu zásadně změnil tak, že by došlo ke zmaření samé podstaty majetku, tj. ke zničení majetkové základny poplatníka (nálezn sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13.8.2002, č. 405/2002 Sb.).“ Zákonodárce přijetím zákona o daních z příjmů určité příjmy v daném čase zamýšlel od daně osvobodovat, v rámci svých pravomocí rozhodnutí změnil zákonem. Jde o prerogativ Parlamentu, ten je vybaven exkluzivní kompetencí zdaňovat. Zásah do garance vlastnictví jako základního práva je proto možný pouze prostřednictvím imperativní zákonné úpravy. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy), plyne pro zákonodárce relativně široké spektrum pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/03 ze dne 18. 8. 2004).

Soud s přihlédnutím na zde uvedené vysvětlení tak nemohl přisvědčit žalobci, že postupem zákonodárce je porušena zásada rovného zacházení podle čl. 1 Listiny s ohledem na „nesystémovou daňovou výhodu“, jak ten namítá v replice. Úprava „zdanění“ příjmů se podle zákonné úpravy vztahuje na všechny poživatelé výsluhových náležitostí, nikoli pouze na žalobce, jejich rovnost není narušena, úprava tak není pro nikoho z nich ani v nejmenším nijak diskriminační. Lze odkázat i na obdobné rozsudky, týkající se obdobného meritů věci, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2013, č. j. 4 Ads 65/2013-23, ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 21.4.2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2016, č. j. 6 As 122/2015-30, v němž i odkazuje na další rozsudky Nejvyššího správního soudu s obdobnými závěry, a to ze dne 28.5.2015, č. j. 9 As 40/2014-50, ze dne 23.10.2014, č. j. 4 As 157/2014-34, popř. i judikaturu Ústavního soudu, a to usnesení Ústavního soudu ze dne 1.6.2015, sp. zn. I. ÚS 4069/14, nebo ze dne 18.11.2013, sp. zn. I. ÚS 3436/13, jež se vyjadřují k odlišným funkcím obou dávek.

Zákonodárce přikročil ke změně právní úpravy, resp. k jejímu zrušení a zavedení režimu zdanění po sedmnácti letech, přičemž důvody shledal rovněž Nejvyšší správní soud zmiňvaným rozsudkem ze dne 7.5.2015, č. j. 9 Afs 307/2014-37, i nadále za legitimní. Důvodová zpráva k zákonu č. 346/2010 Sb. ke zdanění výsluhových náležitostí uváděla: „Z důvodu snížení schodku rozpočtů veřejných financí a v souladu s navazující reformou veřejných financí se navrhuje zrušit osvobození některých výsluhových náležitostí u bývalých vojáků z povolání. Konkrétně jde o výsluhový příspěvek a odbytné (§ 131 a následující zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání), a dále o obdobná plnění poskytovaná bývalým příslušníkům bezpečnostních sborů podle zákona č. 361/2003 Sb. Jedná se o nesystémové daňové výhody, které byly převzaty z dřívějších právních předpisů o zdaňování mezd a byly poplatné době svého vzniku. Tyto příjmy budou nově výlučně zdaňovány (obdobně jako důchody a penze) jako tzv. ostatní příjmy podle §10 zákona, a to v tomto případě srážkou zvláštní sazbou daně ve výši 15 %“. Onu nesystémovost, jak zmiňuje žalobce v replice, odůvodnil předkladatel návrhu zákona č. 346/2010 Sb. v citované důvodové zprávě. Žalobcova povinnost platit daň ze svého výsluhového příspěvku, z peněžitého příjmu, nemůže převážit důvody veřejného zájmu, které ke změně legislativy vedly. Nová úprava, jejímž hlavním cílem byla stabilizace veřejných rozpočtů, se netýkala jen zdanění výsluhových příspěvků. Tím, že zákonodárce do budoucna odňal určité skupině obyvatel dosavadní nesystémovou výhodu, spočívající v osvobození výsluhových náležitostí od daně, nelze spatřovat protiústavnost, když „zdaňování“ příjmů se vztahuje na všechny poživitele výsluhových náležitostí, na celý okruh poplatníků, čímž ji nelze považovat vůči někomu z nich za selektivní či diskriminační.

Z uvedeného je patrné, že žalobcův odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu jednak ze dne 18.3.2014, č. j. 21 Cdo 1513/2013-41 a jednak ze dne 25.9.2014, sp. zn. 21 Cdo 2089/2013, nebyl v dané věci případný.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Městský soud k závěru, žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Posouzení žaloby jako nedůvodné nemůže ovlivnit ani skutečnost, že s účinností od 1.1.2017 dochází k další novelizaci a doplnění zákona o daních z příjmů, a to zákonem č. 454/2016 Sb., který byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 29.12.2016 a kterým se opětovně po několika letech osvobozují od daně z příjmů výsluhové náležitosti u vojáků z povolání a výsluhové nároky u příslušníků bezpečnostních sborů. Změnu pohledu na otázku zdanění těchto sociálních dávek, kterou zákonodárce akceptoval přijetím zmíněné novely zákona o daních z příjmů, vyjádřil předkladatel zákona v důvodové zprávě slovy, podle nichž cílem nové právní úpravy je „náprava“ nahlížení na výsluhový příspěvek, který byl od počátku koncipován jako speciální sociální dávka nepodléhající zdanění. Podle výslovného přechodného ustanovení čl. II zákona č. 454/2016 Sb. se však obnovené daňové osvobození poprvé použije až pro zdaňovací období, které započalo v roce 2017, nikoli tedy zpětně.

O nákladech řízení Městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení právo nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2016

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.